

Hvad gør man så, når den modsatte rækkefølge er der? Der må man jo altså handle ud fra, at man har en lov. Og hvad gør man så, når det ikke præcis er beskrevet på den måde, som man nok troede, det skulle have været?

Jeg vil godt sige i forbindelse med de antydninger, der har været om, hvorvidt vi nu går imod loven, hvoraf nogle endda antyder, at vi kommer i konflikt med magtens tredeling, at der ikke er noget, jeg nødigere vil beskyldes for end at være i konflikt med det. Og det mener jeg ikke jeg er, hvis jeg passer nøje på. Men vi er jo i en konflikt i den situation, at vi har noget, som Folketinget gerne vil have undersøgt, og nogen så siger: Jamen der er en strafferetlig undersøgelse ved siden af, så man kan ikke gøre det, før den er færdig.

Hvis det handlede om en person, som i sin tid klagede på vegne af nogle mennesker, der var sendt tilbage til Sri Lanka, og jeg så havde sagt, at vi gerne ville rejse en strafferetssag mod den daværende justitsminister, så kunne man ifølge den tænkning, nogle opererer med, ikke have lavet en undersøgelse. Det kunne man ikke.

Derfor er vi nødt til at handle ud fra, hvad vi synes bærer vores samvittighed. Og derfor vil jeg godt sige til justitsministeren: Det er ikke kun justitsministre, der har et særligt hensyn til retfærdighed. Det har jeg også. Jeg tager stilling til, om det her er i overensstemmelse med grundlov og love ud fra egen samvittighed.

Jeg kunne f.eks. aldrig drømme om at sige, at det har Justitsministeriet sagt. Det var der nogle, der sagde om en lov, der i sin tid blev vedtaget i Folketinget. De sagde: Jamen Justitsministeriet har sagt, det er i orden, og så må det være i orden. Det sagde jeg ikke, og det var der også andre i Folketinget, der ikke sagde, fordi jeg ved, at det er mit ansvar, hvad jeg vedtager her i Folketinget. Jeg kan aldrig skyde det ind under andres ansvar. Så derfor er jeg også ansvarlig for retfærdighed.

Så er der jo nævnt nogle ting, som er relevante at fremføre ud fra, at det må vi finde ud af. Det ene er afgrænsning. Og det er ikke så enkelt, for jeg har jo ikke materialet, og det betyder så, at hvis det er kriteriet, så kan jeg aldrig nogen sinde få det undersøgt overhovedet.

Men hvis man spørger, om der er noget, man ikke tror, politiet undersøger, så håber jeg da ikke, at politiet undersøger alt det, der står her. Jeg ved ikke af, at politiet undersøger, hvad politiet i Hillerød har gjort. Jeg ved ikke af, at politiet undersøger ting i Indenrigsministeriet. Jeg ved

ikke af, at politiet undersøger ting vedrørende kommunal revision osv. Jeg går da ud fra, at de ikke undersøger det hele, men betyder det, at når der er sådanne ting, der er sat i et hjørne, og måske et større hjørne, så er Folketinget sat ud af kraft fuldstændig i de kommende 6-8 år?

Det mener jeg vi må hjælpe hinanden med. Hvis viljen er til stede, så må vi hjælpe hinanden med det, og ministeren er i denne forbindelse altså også tjener for Folketinget.

Så til afgrænsningen. Hvis ministeren vil være villig til at gå ind og diskutere afgrænsning med os allerede nu ud fra, at det er intentionen, så er det ministerens pligt at se, hvordan det kan ske i overensstemmelse med det, som et flertal gerne vil. Det vil være det lykkeligste ud fra, at så kan man være færdig med det, inden man vedtager det med henblik på et kommissorium.

Men hvis ministeren siger, at det her tager flere måneder, det kan måske tage 1 år, at finde ud af, og man ved, hver gang oppositionen har et forslag, så trækker det ud i lang tid med at få svareneovre i et ministerium – det gælder ikke specielt Justitsministeriet, og det gælder ikke specielt denne her regering, det gælder altid – så er det jo ikke til at komme i gang med det. Men det lykkeligste ville være, hvis ministeren sagde, at man gerne vil hjælpe til med at finde ud af en afgrænsning. Her ville man skrive det sådan, at det ville betyde, at kommissoriet vil komme til at se sådan og sådan ud, og det kunne så komme ind i betænkningen. Det ville være det lykkeligste.

Så er det nævnt, at der er en modsigelse i det med, om man skal ind i retlige vurderinger, om man skal gå ind dér. Der udtrykkes eksplicit på sidste side, at det skal man ikke. Man kan indtolke på side 3, at det kan man godt. Det er det eksplicit udtrykte, som er det ønskede, bare for at der ikke skal være tvivl om det.

Kl. 15.15

Men det, vi altså står over for, er et dilemma med forskellige hensyn, som vi vil tage. Regeringen siger også, at den vil have alle sten vendt. Og et flertal i Folketinget mener, at det er metoden til at undersøge det. Hvad gør vi så? Ja, vi hjælper hinanden. Hvis ikke man nedsætter en kommission nu, og man afventer alt det, der har med det strafferetlige at gøre, så går der 6-8 år. Så går jeg ud fra, at nogle af de pågældende måske nok vil kære afgørelsen til Højesteret, så tager det i hvert fald så lang tid, derefter kan kommissionen gå i gang, så er det 6 år oveni igen – det er sådan en 12-14 år. Jeg tror ikke, der om 6-8